

Frances Ida Benzons prædiken 22. søndag efter trinitatis

Taler

Frances Ida Benzon
Præst

Dato

27. oktober 2024

Sted

Ansgarkirken

Omstændigheder

Prædikenen er optaget d. 4. oktober 2024, men sendt i programmet Gudstjenesten på DR1 d. 27. oktober svarende til 22. søndag efter trinitatis.

Prædikentekst

Matthæusevangeliet kapitel 18, vers 1-14

Salmer

Nu står der skum fra bølgetop
Gud ser med milde øjne
Blandt spurvefjer og blade

1 Selv mange år senere sad oplevelsen med kollegerne i ham. Han kunne ikke slippe det – heller ikke selvom de både den dag og senere havde undskyldt for det. ”Det var jo bare en hændelig fejl”, havde de sagt. Og han var enig. Eller det troede han nok, at han var. Men oplevelsen kunne han ikke ryste af sig.

5

Spurgte man ham i dag, ville han nok beskrive den dag som en af de værste dage i hans arbejdsliv. Men egentligt var han gået forventningsfuld ind til dagen. Ja, han havde endda set frem til den; glædet sig. Det var måske ikke alle, der ville glæde sig til teambuilding med kollegerne – det vidste han godt – men det gjorde han faktisk. For selvom han var vellidt blandt sine kolleger, og endda betragtede nogle af dem som sine venner, tænkte han, at man jo altid kan forbedre den gode relation.

10

Det var også derfor, at han gik helhjertet til alle øvelser og meldte sig, da instruktøren efterlyste en, der skulle lade sig falde bagover i det, som instruktøren kaldte et tillids-fald. Vi kender alle den øvelse, som de skulle lave den dag. Det gjorde han også. Og for ham at se var det uden risiko at lade sig falde; uden risiko at lade sig gribe.

15

20 Det var ikke så meget slaget, der smertede ham, som han lå der på gulvet, og de hænder, der skulle gribe ham, havde svigtet. I hvert fald ikke en fysisk smerte. Nej, det, der ramte ham – det, der jagede – var tvivlen; det var mistilliden. Og

selvom han sagde til sig selv, at det var bare en hændelig fejl (eller det troede han nok, at det var), så borede tvivlen sig ind under huden på ham og satte sig som et
25 blåt mærke, der ikke bare ville forsvinde af sig selv.

Ja, den dag tog han et fald. Helt konkret og i overført betydning. Og tvivl og mistillid satte sig i ham. Uanset hvor meget han end forsøgte, kunne han ikke ryste den af sig; han kunne ikke slippe af med den. Og fra da af så han sine
30 kolleger i et andet lys; mødte dem med forbehold; og med et men.

Alt det, han havde opbygget – tillid, tiltro, tryghed – forsvandt den dag på et splitsekund. Der skulle ikke mere til. For det er nu engang meget lettere at slå ting itu – end det er at skabe.

35 Vi har nok også taget nogle fald i vores liv. Nogle gange er vi kommet hurtigt på benene. Andre gange har vores ben vaklet under os – og vores skridt fremad været usikre. Og til tider har vores fald sat os helt ud af kurs. Måske vi endda også har oplevet, at de hænder, der skulle gribe os svigtede; at der ikke var en
40 blød favn at falde i.

Og de fald efterlod os også mærkede. For det er det, et fald gør – de efterlader os med skrammer og ar. Og så er det så let at komme til at sige: *Det er er bedst at kunne klare sig alene! For så kan du selv – helt uden at stole på nogen.*

45 Det er nemt lade vores sår definere os. Men ikke desto mindre er det det, som Jesus i dag advarer os mod. Ja, han advarer os, når han bruger barnet som billedet på den, der er størst i himmeriget; når han bruger barnet som et
50 forbillede; som vores forbillede. Og fortæller os, at vi kan lære noget af barnet.

Men når Jesus siger, at vi skal se os selv som et barn, betyder det naturligvis ikke, at vi skal opføre os som dem; at vi skal gå fuldstændigt i barndom; at vi skal leve ansvarsløst og impulsivt. Gjorde vi det, havde vi jo nok pludseligt en verden fuld
55 af små egoister, der spiser pizza og slik til aftensmad, ser tegnefilm så vores øjne bliver firkantede og som smider sig på jorden i hysteriske anfald, når vi ikke får vores vilje.

Nej, Jesus bruger barnet som billede, fordi barnet er lille; fordi det er udsat;
60 fordi det er afhængigt. Og sådan viser Jesus os, at vi ikke behøver at bilde os selv

ind, at vi skal stå på egne ben; at tro, at det er bedst at klare sig alene. Ja, vi skal se os selv som de børn, vi er; som de Guds børn, vi er.

65 Som barnet rækker tillidsfuldt ud efter sine forældre, kan vi altid række ud efter Gud.

Som barnet skriger efter sine forældre om natten, kan vi i vores mørke skrig efter Gud.

70

Som barnet finder trøst hos sine forældre, når det er faldet, kan vi også søge trøst og lindring hos Gud.

75 Det budskab lyder søndag efter søndag i landets kirker, når vi kommer her med alle vores sår – de åbne, dem vi stadig forsøger at hele og dem, der for længst er blevet genstridige ar. Ja, budskabet lyder hver søndag – hver dag – og taler håb og livsmod og livsglæde frem i mennesker.

80 Men muligvis lyder budskabet klarest i dag. På en søndag, hvor mange kirker er pyntet op til gys og gru; hvor kirkerne er fyldt med udklædte børn, der vil skræmme livet af os; på en dag, der handler om at lave en masse ballade - hvis ikke vi betaler os fra det med slik.

85 Ja, evangeliet lyder klarest i dag, hvor evangelieteksten også er forfærdeligt skræmmende med al den snak om møllesten, der hænges om halsen, så vi sænkes i havets dyb; om hænder og fødder der skal hugges af og øjne, der rives ud; og om at kastes i den evige ild. Fordi vi skænkes den største trøst: At der er noget, der griber os; at Guds stærke hænder griber; og favner os.

90 For i virkeligheden er det mest skræmmende nok ikke al den snak om møllesten og lemlæstede kroppe men derimod tanken om, at vi skulle være overladt helt til os selv.

Og derfor må vi også **vende om** fra tanken om, at det er bedst at klare sig alene. 95 Og det gør vi ved at holde det løfte, som vi er blevet givet i vores dåb, frisk i erindring; løftet om, at Gud er med alle dage – også når vi falder. Og derfor behøver vi slet ikke at lære os selv at lave et rullefald til når der ikke er noget blødt at falde på. Guds løfte er det bløde, vi kan falde på.

...

Og nu vi taler om fald. Han tog et ordentligt fald den dag med sine kolleger.
Gennem livet gør vi det samme. Og det kan sidde i os. Men det gør Guds ord
105 **også**; Guds løfte sidder **også** i os. Det ord, der siger:

Falder du, falder du, lander du her.

Falder du, falder du, slet ikke mere.

110

Så kan du prøve at lade mig gribe dig.

Amen.

115

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

120

Tags

22. søndag efter trinitatis, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/frances-ida-benzons-praediken>

125

130

135